

1

Natalie zit al tien minuten met dezelfde haarlok te spelen en het begint me tot waanzin te drijven. Ik schud mijn hoofd, trek mijn latte met ijs naar me toe en stop het rietje in mijn mond. Natalie zit tegenover me met haar ellebogen op de kleine ronde tafel, haar kin leunt op haar hand.

‘Hij is prachtig,’ zegt ze terwijl ze naar de jongen staart die net in de rij is gaan staan. ‘Serieus, Cam, kijk je niet eens?’

Ik rol met mijn ogen en neem nog een slokje. ‘Nat,’ zeg ik, en ik zet mijn koffie terug op de tafel, ‘je hebt al een vriendje, moet ik je daar constant aan herinneren?’

‘Ben je mijn moeder, of zo?’ sneert Natalie speels naar me. Maar het duurt niet lang voordat haar blik weer afdwaalt naar de wandelende seksgod die koffie en scones bestelt bij de kassa. ‘Bovendien vindt Damon het prima als ik kijk. Zolang ik mijn benen elke nacht voor hem spreid, heeft hij nergens problemen mee.’

Ik proest en begin te blozen.

‘Zie je wel!’ zegt ze met een brede glimlach. ‘Ik heb je aan het lachen gekregen.’ Ze pakt haar kleine paarse tasje en begint erin te rommelen. ‘Dit moet ik noteren.’ Ze haalt haar telefoon tevoorschijn en opent haar digitale notities.

‘Zaterdag. 15 juni.’ Haar vinger veegt over het scherm. ‘13:54 – Camryn Bennett lachte om een van mijn vieze grappen.’

Dan stopt ze de telefoon terug in haar tas en kijkt me aan met een bedachtzame blik, die ze altijd gebruikt wanneer ze op het

punt staat in therapiemodus te gaan. ‘Kijk nou gewoon één keer,’ zegt ze serieus.

Om van haar af te zijn draai ik mijn kin voorzichtig in een hoek zodat ik snel een glimp op kan vangen van de jongen. Hij loopt van de kassa naar het einde van de toonbank, waar hij zijn drankje van de rand af schuift. Lang. Perfect gebeeldhouwde jukbeenderen. Betoverende groene ogen en rommelig bruin haar.

‘Oké,’ geef ik toe, en ik kijk weer naar Natalie. ‘Hij ziet er lekker uit, maar wat dan nog?’

Natalie kijkt gebiologeerd hoe hij de zaak door de dubbele glazen deuren verlaat en langs de ramen wandelt voordat ze zich voldoende kan concentreren om antwoord te geven op mijn vraag.

‘O. Mijn. God,’ zegt ze, haar opengesperde ogen vol ongeloof.

‘Het is gewoon een jongen, Nat.’ Ik begin weer aan mijn rietje te zuigen. ‘Ik kan net zo goed “geobsedeerd” op je voorhoofd schrijven. Je zit nog net niet te kwijlen.’

‘Zit je me nou voor de gek te houden?’ Ze kijkt geschokt. ‘Camryn, je hebt echt een probleem. Ik hoop dat je dat zelf ook weet?’ Ze leunt achterover in haar stoel. ‘Je moet de dosering van je medicatie verhogen. Serieus.’

‘Ik ben in april gestopt met mijn medicijnen.’

‘Wat? Waarom?’

‘Omdat ik ze niet nodig heb,’ zeg ik rustig. ‘Ik ben niet suïcidaal, dus er is geen reden om ze nog te nemen.’

Ze schudt haar hoofd en kruist haar armen over haar borst.

‘Denk je dat ze dat soort dingen alleen voorschrijven aan suïcidale mensen? Nee. Dat doen ze dus niet.’

Ze wijst even met een priemende vinger naar me en verbergt hem dan weer in de plooi van haar arm.

‘Het is een chemisch onevenwichtigheidsding, of zoiets.’

Ik grijns naar haar.

‘Echt waar? En sinds wanneer ben jij zo geschoold in psychische problemen en de medicijnen die ze gebruiken om de verschillende honderden diagnoses te behandelen?’

Ik trek mijn wenkbrauwen een beetje op, zodat ze ziet dat ik haar

expertise met een korrel zout neem.

Wanneer ze als antwoord haar neus optrekt zeg ik: 'Ik neem gewoon de tijd om beter te worden en daar heb ik dus geen pillen bij nodig.'

Mijn uitleg begon vriendelijk, maar al snel krijgt mijn stem een bittere toon. Dat gebeurt wel vaker.

Natalie zucht en de glimlach verdwijnt van haar gezicht.

Ik heb alweer spijt van mijn gesnauw. 'Sorry,' zeg ik, 'ik weet dat je gelijk hebt. Ik zal niet ontkennen dat ik behoorlijke emotionele problemen heb en dat ik soms een bitch kan zijn...'

'Sóms?' mompelt ze zachtjes, maar ze grijnst en ik ben weer vergeven. Ook dat gebeurt wel vaker.

Ik probeer te glimlachen. 'Ik wil het gewoon op mijn eigen manier uitzoeken, snap je?'

'Wát wil je precies uitzoeken?' vraagt ze geïrriteerd. 'Cam' – ze houdt haar hoofd scheef om er attent uit te zien – 'ik vind het niet leuk om te zeggen, maar soms gebeuren er dingen die kut zijn. Je moet er gewoon overheen zien te komen. Erdoorheen beuken door dingen te doen waar je blij van wordt.'

Oké, misschien doet ze het toch niet zo slecht als therapeute.

'Ik weet dat je gelijk hebt,' zeg ik, 'maar...'

Natalie trekt een wenkbrauw op in afwachting van mijn antwoord. 'Wat? Kom op, voor de dag ermee!'

Ik staar even naar de muur en denk erover na. De laatste tijd hang ik maar wat rond en denk ik na over het leven en elk mogelijk aspect ervan. Ik vraag me dan af wat ik hier in vredesnaam aan het doen ben. Zelfs nu. In dit koffietentje met dit meisje dat ik al bijna mijn hele leven ken. Gisteren zat ik te peinzen over waarom ik de behoefte voelde om iedere dag op precies hetzelfde tijdstip op te staan en alles precies zo te doen als de dag tevoren.

Waarom? Wat maakt toch dat we dit allemaal maar blijven doen, terwijl we diep vanbinnen los willen breken van dit patroon en vrij willen zijn?

Ik trek me los uit mijn hersenkronkels en kijk mijn beste vriendin aan, wetend dat ze niet zal begrijpen wat ik ga zeggen, maar

omdat het eruit moet zeg ik het toch.

‘Heb je je ooit afgevraagd hoe het zou zijn om met alleen een rugzak de wereld rond te reizen?’

Natalies gezicht betreft. ‘Eh, niet echt,’ zegt ze. ‘Dat klinkt... vreselijk.’

‘Denk er eens over na,’ zeg ik, leunend tegen de tafel en compleet op haar gefocust. ‘Alleen jij en een rugzak met een paar benodigdheden. Geen rekeningen. Niet meer iedere dag opstaan om dezelfde tijd, om naar een baan te gaan waar je een hekel aan hebt. Alleen jij en de wereld aan je voeten. Je weet nooit wat de volgende dag je gaat brengen, wie je zult ontmoeten, wat je zult eten of waar je slaapt.’

Ik besef dat ik zo opga in mijn fantasie dat ik nu zelf misschien wat geobsedeerd overkom.

‘Ben je doorgedraaid?’ vraagt Natalie, terwijl ze me onzeker aankijkt vanaf de andere kant van de kleine tafel. Ze laat haar opgetrokken wenkbrauw zakken. ‘Er is ook nog al het lopen, de kans te worden verkracht en vermoord en vervolgens langs de snelweg te worden gedumpt. O, en dan is er nog het lopen...’

Het is duidelijk dat ze denkt dat ik op het randje van waanzin balanceer.

‘Wat heeft dit eigenlijk teweeggebracht?’ vraagt ze, terwijl ze een slok neemt van haar drankje. ‘Dit klinkt als een soort midlifecrisis en je bent pas twintig.’

Haar vinger priemt weer naar me alsof ze haar volgende woorden wil benadrukken: ‘En jij hebt in je hele leven amper een rekening betaald.’

Ze neemt nog een slokje; wat volgt is een onaangenaam slurpend geluid.

‘Misschien niet,’ zeg ik in gedachten verzonken, ‘maar dat zal ik wel moeten zodra ik bij jou intrek.’

‘Dat is waar,’ zegt ze en ze tikt met haar vingertoppen tegen haar kopje. ‘We delen alle rekeningen... Wacht.’ Ze verstijft en kijkt me behoedzaam aan. ‘Je bent toch niet van gedachten veranderd?’

‘Nee, het gaat gewoon door. Nog een week voordat ik het ouder-

lijk huis verlaat en mijn intrek neem bij een snollebol.'

'Bitch!' Ze lacht.

Ik lach een beetje mee en verdwijn weer in mijn duistere gedachten, dingen waar zij duidelijk niets mee kan, zoals ik al had verwacht. Nog voordat Ian stierf, dacht ik al anders dan anderen. Terwijl Natalie haar dagen vult met doelloos rondhangen en het verzinnen van nieuwe seksstandjes met Damon, met wie ze al vijf jaar samen is, droom ik over dingen die er echt toe doen.

Die er in elk geval toe doen in mijn wereld. Hoe de lucht in andere landen op mijn huid zou voelen, hoe de oceaan ruikt, waarom het geluid van regen me zo gelukkig maakt. Damon heeft me al meer dan eens een 'diepzinnige chick' genoemd.

'Sjongejonge!' zegt Natalie. 'Je bent echt een zonnestraal, weet je dat?'

Ze schudt haar hoofd met het rietje tussen haar lippen.

'Kom op,' zegt ze plotseling, en ze staat op. 'Ik kan dit filosofische geneuzel niet langer aanhoren en in dit soort kleine tentjes lijkt je nog erger te worden dan anders... We gaan vanavond naar The Underground.'

'Wat? Nee, ik ga niet mee.'

'O. Je gaat mooi wel.' Ze gooit haar lege bekertje in de prullenbak een paar meter verderop en grijpt mijn pols. 'Je gaat dit keer met me mee omdat je mijn beste vriendin hoort te zijn en ik niet langer genoeg neem met het antwoord "nee".' Ze perst haar lippen op elkaar en dan wordt haar lichtgebruinde gezicht een en al glimlach.

Ik weet dat ze het meent. Het heeft weinig zin tegen haar in te gaan als ze deze blik in haar ogen heeft: een blik vol opwinding en vastberadenheid. Het is waarschijnlijk beter om een keer mee te gaan en haar haar zin te geven, zodat ik ervanaf ben en ze me met rust laat. Dit is onderdeel van het contract als je een bazige beste vriendin hebt.

Ik sta op en hang mijn tas over mijn schouder, drink het laatste restje van mijn latte en gooi de lege beker weg in dezelfde prullenbak. 'Het is pas twee uur.'

‘Weet ik, maar we moeten nog een nieuwe outfit voor je regelen.’

‘O nee,’ zeg ik resoluut terwijl we door de glazen deuren de frisse zomerlucht in lopen. ‘Ik ga met je naar The Underground en dat is mijn goede daad van vandaag. Ik weiger te winkelen. Ik heb genoeg kleren.’

Natalie laat haar arm in de mijne glijden als we over het trottoir een lange rij parkeermeters passeren. Ze grinnikt en kijkt me aan. ‘Oké dan. Maar laten we in ieder geval een outfit voor je zoeken in mijn kast.’

‘Wat is er mis met mijn eigen kledingkast?’

Ze tuit haar lippen en trekt haar kin naar binnen en naar beneden, alsof ze woordeloos wil uitdrukken hoe belachelijk die vraag is. ‘Het is The Underground,’ zegt ze, alsof het bezopen is dat ze dit nog moet verduidelijken.

Oké, ze heeft gelijk. Natalie en ik zijn misschien beste vriendinnen, maar we zijn een typisch voorbeeld van tegenstellingen die elkaar aantrekken. Ze is een rockchick en sinds *Fight Club* verliefd op Jared Leto. Ik ben meer het casual type dat amper donkere kleding draagt, tenzij ik een begrafenis moet bijwonen. Nu is Natalie ook niet zo’n emo-chick die alleen maar zwart draagt, maar ze zou nooit dood gevonden willen worden in iets uit mijn kast, omdat ze mijn kleding doodsaai vindt. Ik ben het hier natuurlijk niet mee eens.

Ik weet heus wel hoe ik me moet kleden, en omdat ik vroeger nog wel oog had voor de goedkeurende blikken die jongens op mijn kont wierpen als ik jeans droeg weet ik dat zij in ieder geval nooit een probleem hebben gehad met mijn kledingkeuze. Maar The Underground is een club voor mensen zoals Natalie, dus zal ik me een nachtje in haar kleding moeten hullen om niet uit de toon te vallen. Ik ben nooit een volgzaam type geweest, maar ik doe liever een paar uur alsof ik iemand anders ben, dan ergens als een doorn in het oog de aandacht te trekken.